

Zes huizen met
luiken

Zes huizen met luiken

Pieter van Groenewoud

Schrijver	Pieter van Groenewoud
Omslag	Pieter van Groenewoud
Foto's	Pieter van Groenewoud
ISBN	9789465125282
© pietervangroenewoud	

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Samensteller en uitgever zijn zich volledig bewust van hun taak een zo betrouwbaar mogelijke uitgave te verzorgen. Niettemin kunnen zij geen aansprakelijkheid aanvaarden voor onjuistheden die eventueel in deze uitgave voorkomen.

Wil je Pieter iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mail naar de uitgever of naar pcvangroen@gmail.com.

Dit is een roman met hier en daar enige historische feiten.

Alle personen in deze roman werden door de auteur verzonnen en elke gelijkenis met levende of dode figuren berust op louter toeval. De geografische decors zijn eveneens verzonnen. Veel achtergronden zijn echt hoewel enkele in dit boek beschreven etablissementen fictie zijn.

In de Vaucluse (Fr.) lijkt dat de bewoners wel met elkaar te hebben afgesproken dat de luiken aan de ramen in de kleur (lavendel)blauw worden geschilderd. Verreweg de meeste huizen hebben deze mooie heldere kleur. Het steekt mooi af tegen de warm gele kleur van de stenen waarmee de huizen zijn gebouwd.

Nee.

Dit is verhaal gaat niet over houten luiken aan de ramen in een Zuid-Frans dorp. Het is een vertelling over een groep bewoners van zes huizen die elkaar niet kennen totdat ze in een bizar spel terechtkomen waarvan de aantrekkelijke beloning hen als eerste interesseert.

Maar wat hebben de houten luiken er dan mee te maken? Nou, lees dit boek en dan komt U er vanzelf achter. De kennismaking met de bewoners die U de komende bladzijden gaan amuseren stellen zich eerst aan U voor.

Leugens, liefde, haat, verdriet, geluk, wijn en geld

Les Six Volets

Zes huizen met luiken

Natuurlijk voor Christine en Volkert

INHOUD

Proloog

I De bewoners

II Het begint

III De finale

Epiloog

Proloog

De vakantiegangers liggen ontspannen op een van de dekken te genieten van de zon, het zwembad, en de exotische cocktails met lekkere hapjes. Een band speelt Zuid Amerikaanse muziek. Er lijkt geen vuiltje aan de lucht totdat plotseling de scheepshoorn klinkt. Drie keer een lange stoot.

Hevig geschrokken wordt er door iedereen om zich heen gekeken maar al snel wordt duidelijk dat er serieus iets aan de hand is want het personeel rent ongecoördineerd heen en weer. De vredige situatie slaat om in paniek en de mensen bewegen zich richting de dichtbij zijnde gangboorden zoals ze zijn geïnstrueerd bij een alarmsituatie. Weer een oefening, zoals in Barcelona? Denken er een paar.

Maar ze weten allemaal precies wat dit signaal betekend. Nood.

In hun smetteloos witte kleding weet niemand van het duizend koppige cabinepersoneel nog steeds niet wat er aan de hand is en manen de gasten op het hele schip rustig te blijven en de reddingvesten aan te trekken. Intussen wachten ze op instructies die op zich laten wachten. En dat maakt ze ongerust.

Titanic.

Op de brug draait een blauw zwaailicht paniekerig en een scherpe fluittoon geeft aan dat er iets serieus misgaat op de Fantasy of The World. De tweede stuurman, en nog in opleiding, is de enige officier op de brug van het 250.000 ton wegende cruiseschip met

zevenen een half duizend passagiers aan boord dat onderweg is naar Rome. De kapitein en eerste officier hebben de stuurhut een half uur geleden verlaten en zijn vrij omdat dit gedeelte van de route bekend staat als rustig en zodoende het commando aan de jonge officier konden overdragen.

En die jonge officier ziet tot zijn schrik op de radar dat een vaartuig op aanvaringskoers ligt en speurt direct met zijn verrekijker de zee af op zoek naar het betreffende vaartuig. Hij drukt op de alarmknop en de hoorn klinkt driemaal en lang. Groot alarm.

Zulke incidenten in dit druk door toeristenboten bevaren deel van de zee zijn niet ongebruikelijk maar wat hem verontrust is het feit dat de schipper van deze boot niet reageert op al eerder uitgezonden waarschuwingssignalen welke automatisch in dit soort gevallen worden verzonden.

Nadat hij de scheepshoorn heeft gebruikt en wederom geen reactie ziet, doet de eerste officier, die inmiddels in de stuurhut is aangekomen met zijn hemd nog uit zijn broek, onmiddellijk besluiten de koers te verleggen. Het enorme schip is uitgerust met uiterst moderne en zeer krachtige motoren en voorkomt hiermee een aanvaring met de zeilboot wat vaart met alleen de fok uitgerold. Het personeel aan boord van het cruiseschip is met enige vertraging geïnformeerd en hebben daarna de gasten gerustgesteld. Even later stormt de kapitein, gekleed in een knalgele zwembroek en Hawaiï shirt de stuurhut binnen en

nadat hij op de hoogte is gesteld van de situatie en bevelen heeft geschreeuwd roept hij de tweede stuurman bij zich en geeft hem woedend een reprimande.

‘Drie keer lang is noodsituatie, een reeks korte stoten is gevaar voor aanvaring. Lul!’ brult de kapitein en salueert naar de eerste officier en vertrekt. Hij slaat de deur hard achter zich dicht.

Nadat uit de luidsprekers ‘vals alarm’ klinkt zoeken de gasten opgelucht hun ligstoel weer op of gaan naar de cocktailbar. Ze hebben geen idee wat er aan de hand is. De achtersteven van het enorme cruiseschip passeerde op nog geen twintig meter een zeilboot.

De Franse kustwacht, gealarmeerd door de noodoproep van het cruiseschip is na een kwartier al ter plekke en varen langzaam dichterbij het klassieke zeiljacht van twaalf meter. Er lijkt niemand aan dek te zijn en de stuurautomaat staat op actief. De agenten klimmen aan boord en doorzoeken de kajuit en constateren dat het schip onbemand is. Niets wijst op een ongeluk of een criminele actie.

Ze slepen het mee naar de haven van Nice. De havenmeester herkent het jacht met de naam ‘BiBi’ meteen.

I. De Bewoners

Grote grijze bloemkoolwolken bedreigen het zo liefelijk uitzijnde dorpje met een regenbui die wel eens een paar uur zou kunnen gaan duren. De mensen versnellen hun pas als ze naar boven kijken en doen hun boodschappen in sneltreinvaart. Koortsachtig worden het meubilair op de terrassen in veiligheid gebracht. Een van de vele zwervers die het dorp bemand schijnt nergens last van te hebben en laat zijn dagelijks bestaan niet beïnvloeden door een paar druppels helder hemelwater.

Deze zwerver heeft de bijnaam George gekregen want hij lijkt als twee druppels water op een bekende Franse zanger met dezelfde voornaam, die in 2013 is overleden. Met kapotte kleding en versleten lederen schoenen zonder veters zit hij onderuitgezakt tegen de muur van het gemeentehuis. Voor hem op de grond staat een blikje en een kartonnen bordje waarop staat geschreven dat hij geld vraagt. Hij staart voor zich uit met een opmerkelijk vrolijk gezicht. Iets maakt hem bijzonder, maar dat is niet zijn vastgeroeste glimlach. Het zijn de ogen waarin zich dingen verschuilen. Dingen.

Iemand met een paraplu in de hand loopt hem in eerste instantie voorbij, maar draait zich om en loopt terug. Hij begint een gesprek dat na enkele minuten blijkbaar meteen zijn interesse heeft. Hij luistert aandachtig en knikt begrijpelijk.

De zwerver spreekt heel zachtjes met een opvallend net accent en kijkt de persoon aan met zijn helblauwe ogen.